

sabo kos tiste dežele, iz katere so se rodili Slovanom tako neprijazni sosedi. Vsekakor pa to ni drugega kakor gola prevara prežive obrazotvornosti. V tem, ko sem od vseh strani ogledoval belca in se čudil njegovi mršavosti, je Mitre odpenjal prazne torbe, mi tožil o bolezni, ki mu še veninven sedi v želodcu, in obupno je proklinjal hajduka, ki mu je, spečemu preteklo noč v hanu, ukradel izpod glave ne samo vse brašno, ampak tudi tri groše in ves duhan, vreden štiri krajcarje. Pomislil sem nekaj in potem sem potolažil siromaka.

Drugo jutro sva se napotila z vsakojakim brašnom obilo preskrbljena na obratno pot.

I g r a.

Nervozni so kralji: Taroki
prežijo na nje iz zasede,
kraljice trepečejo blede,
kavali se zvrčajo v skoki —
glej, jezdec in konj sta na tleh.
Udati se? — Pladost je greh.
Križ, goni nevernike, goni!
Zaplotniki! — Beži, Pagat!
Dama je . . . Fej, Mond-renegat!
Hip zadnji se Škisu pokloni . . .
Kjer Šteselj je čet komandur,
tam je izgubljen Port-Artur . . .

21./VIII. 1908.

Oton Zupančič.

Vesoljstva utrinek.

Jaz nosim v duši tiho žalost,
na ustnih svojih smeh grenak;
mladost je moja kakor solnce,
ki sije medlo skozi mrak.

Jaz sam — utrinek le vesoljstva . . .
V tolažbo mi je ta zavest:
ker sam v vesoljstvu sem neznaten,
neznatna moja je boleost.

Rusmir.